

**[Fiskeriministeren.]**

overordentlig vanskeligt at føre kontrol med, at de varer, hvortil der blev ydet tilskud, ikke blev videresolgt her i landet til ikke-fiskerimæssige formål eller til fiskere i andre lande, som ville kunne se en fordel i at købe disse varer, der var så meget billigere i kraft af det danske statstilskud. Og så kommer endelig det, som jeg tror vil volde store politiske vanskeligheder og give anledning til stærk og berettiget kritik, nemlig at størrelsen af det tilskud, der blev ydet den enkelte fisker, alene skulle være afhængig af den pågældendes forbrug af driftsmidler, mens der ikke blev taget noget som helst hensyn til den pågældendes økonomiske forhold iøvrigt. Gennemførelsen af et sådant forslag, der ikke tager hensyn til den pågældendes økonomiske forhold og automatisk ville medføre, at selv ejere af rentable bedrifter og store formuer opnåede betydelige tilskud, ville utvivlsomt blive mødt med en kritik, som jeg tror det ville blive vanskeligt både for fiskeriministeriet og for fiskerierhvervet at imødegå.

Det ærede medlem hr. Chr. Christiansen mente, at der ingen realitet var i de afsluttende linier i min skrivelse om, at vi i fiskeriministeriet ville følge den fremtidige udvikling, ligesom vi til enhver tid ville være villige til at optage forhandlinger om de spørgsmål, som interesserer fiskerierhvervet. Heldigvis har de to hovedorganisationer, Dansk Fiskeriforening og Vestjysk Fiskeriforening, en bedre opfattelsesevne end det ærede medlem, idet jeg netop i dag til morgen har modtaget en skrivelse fra de pågældende fiskerierorganisationer, hvori de anmoder om påny at få lejlighed til at forhandle med fiskeriministeren, og de to organisationer vil i morgen få meddelelse om, til hvilket tidspunkt og på hvilket sted denne forhandling vil blive ført.

**Chr. Christiansen:** Jeg har blot et par bemærkninger til ordførerne. Det ærede medlem hr. Damsgaard var af den mening, at der var grund til at få skabt større klarhed vedrørende ålegårdsrettighederne. Jeg har den opfattelse, ikke mindst efter de begivenheder der har fundet sted i indeværende år, at der i stedet for at blive skabt større klarhed bliver større uklarhed. Den omtalte højesteretsdom er netop et bevis på, at den

lovgivning, man skaber for ålegårdsretten, er mangelfuld; der er i virkeligheden ingen præcise regler for, hvad en ålegårdsret egentlig er for noget. Jeg tror derfor ikke, at tiden vil skabe større klarhed, tværtimod.

Jeg er ikke af den mening, at en tilskudsordning til de dårligst stillede fiskere er den bedste form for støtte, men jeg mener, at fiskerierhvervet har krav på en rimelig ligestilling med andre erhverv med hensyn til start og betingelser iøvrigt. Det er almindeligt kendt, at staten på forskellige måder har søgt at understøtte berettigede erhvervsinteresser på den måde, som der nu i den givne situation har været mulighed for — dette gælder ikke mindst landbruget i talrige tilfælde. Derfor har det været min opfattelse, at man skulle gennemføre ikke netop et konkret tilskudsforslag, men et forslag, der kan bringe erhvervet ud over de nuværende vanskeligheder ved, at staten yder støtte på den måde, som staten bedst kan gøre det under de forhåndenværende forhold, og efter sådanne principper, at ordningen ikke kommer til at skade eller til at bringe kompetencevanskeligheder frem.

Det ærede medlem hr. Fibiger så meget lyst på situationen. Han mente, at driftsudgifterne allerede var gået ned med  $33\frac{1}{3}$  pct. Derfra og så op til de 45—50 pct. var jo kun 12—15 pct., så det hele var i virkeligheden klaret. Det bringer mig på den tanke, at det jo er sådan, regeringen stort set siger om de almindelige økonomiske problemer: der er de og de lyspunkter, og der er ingen grund til at være nogen større bekymring.

Jeg skal ikke ved denne lejlighed sige noget om Hanstholm havn, men det bliver der måske senere lejlighed til.

Jeg synes ikke, den højtærede fiskeriministers redegørelse for hans synspunkt vedrørende ålegårdsretten bringer noget nyt frem i den diskussion, vi fører. Jeg har ikke på noget tidspunkt bestridt, at der er tale om velerhvervede rettigheder, som man ubetinget må betale erstatning for, hvis man vil ophæve dem. Det har jeg i intet øjeblik været i tvivl om. Det standpunkt, jeg derimod har stillet mig på, er, at den nuværende § 7, den, som den højtærede fiskeriminister nu vil gøre til lov igen, ikke er fyldestgørende nok, og derfor var jeg glad for den nydanelse, som kommissionen fandt frem til, fordi den gav en afklaring på et område,